

νομα τῆς ἀληθείας, ἡγάπα δὲ ἀμφοτέρα μετὰ τῆς αὐτῆς θερμότητος καὶ δυνάμεως.

Ἐν τῷ εἰρηνικῷ τούτῳ καταφυγίῳ ἐνόησα τὸ μυστήριον τοῦ Ἀμερικανικοῦ μεγαλείου.

### ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΠΙ ΤΙΓΡΕΩΣ

Τὸ νὰ σώσῃ τις τίγριν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τετάνου ἀποκόπτων τοὺς ὄνυχας αὐτῆς, εἶνε βεβαίως ἐγγεήρσις, ἢν ὀλίγιστοι χειρουργοὶ θέλον πεισθῆ νὰ ἀναλάβωσι. Καὶ ὅμως τοιοῦτόν τι ἐγένετο ἐσγᾶτως ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Φιλαδελφίας ἐπὶ τίγρεως βασιλικῆς τῆς Βεγγάλης, ἧς οἱ ὄνυχες εἰσῆρχοντο ἐντὸς τῆς σαρκὸς αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ εὐκόλως, κατατρυχομένη ταυτοχρόνως ὑπὸ δεινῶν ἀληθδόνων καὶ ἔχουσα συμπτώματα τετάνου. Ἀτρόμητός τις λεοντοδάμας ἐπεχείρησε τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς, ἧτις σημειωτέον ὅτι ἦτο ἀγριωτάτη καὶ πρὸ ἔτους εἶχε θανατώσει τὴν σύντροφόν της φαγοῦσα τὸν ἕνα τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ ἔδεσαν στερεῶς πέντε ἰσχυρὰ σχοινία λήγοντα εἰς συρτοθληϊαν καὶ σχοινίον τὴ ἀσφαλείας, δι' οὗ ἠδύνατό τις νὰ σφίξῃ ἢ νὰ χαλαρώσῃ τὰς θηλείας κατὰ βούλησιν. Κατορθώσαντες νὰ περιζώσωσι τὸ θηρίον καὶ νὰ το προσδέσωσιν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων, ἔδεσαν ἔπειτα τοὺς πόδας αὐτοῦ τοὺς ἐμπροσθίους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ τίγρις πρῶτον μὲν μετὰ ὑπομονῆς ὑποβλήθεισα εἰς τὰς προκαταρτικὰς ταύτας ἐργασίας, ἤρξατο μετ' οὐ πολὺ ἀνθισταμένη μετὰ μανίας, καὶ δεινὸν ὠρουμένη. Ὁ δὲ χειρουργὸς χωρὶς τὸ παράπαν νὰ πτοηθῆ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβὸν καὶ ἔδεσε στερεῶς τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας ὡς καὶ τοὺς ἐμπροσθίους. Παραχρῆμα δὲ ἤρξατο τῆς ἐγχειρήσεως καὶ ἀπέκοψε πάντας κατὰ σειρὰν τοὺς ὄνυχας ἐπιπάστων τὴν πληγὴν διὰ στυπτηρίας καὶ ἀλείφων ἔπειτα αὐτὴν διὰ τερεβενθίνης. Ἡ ἐγγεήρσις τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἦτο τὰ μάλιστα δύσκολος, διότι ὁ χειρουργὸς ἦτο πολὺ πλησίον τῶν φοβερῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐγγεήρσεως δοθέντος σημείου πάντα τὰ σχοινία ἐσύρθησαν διὰ μιᾶς καὶ ἡ τίγρις ἀνέστη μετὰ σφοδρότητος. Ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὗ ἐβάδιζεν ἐν τῷ κλωβῷ, ἐφάνη ὅτι τὰ μέγιστα ἀνεκουφίσθη.

Εἴλοσι λεπτὰ τῆς ὥρας διήρκεσεν ἡ ἐγγεήρσις. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὄνυχες θὰ αὐξηθῶσι μετ' οὐ πολὺ, λαμβάνοντες κακὴν ἀναμφίβλως διεύθυνσιν, θὰ γαίην ἀνάγκη καὶ δευτέρας ἐγγεήρσεως ἵνα περικοπῶσιν οἱ ὄνυχες καὶ λάβωσι τὴν ὀρθὴν διεύθυνσιν.

K\*\*

Τὸ μικρότατον ἀτυοκίνητον τοῦ κόσμου εἶνε τὸ πρὸ μικροῦ ἐν Fordham, τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ τοῦ κ. J. Davidson ναυπηγηθέν. Ἐχει μῆκος 4 μέτρων καὶ πλάτος 0,75.

### ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

A'

Τῆς Κυριαχ' — εἰς Φλωρεντίαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Μαΐου 1879.

Ἀγαπητῆ μου φίλη,

Ὅτε πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀπεχωρίσθημεν ἐπὶ τοῦ Παρόρου, καὶ σὺ μὲν — εὐτυχῆς θνητὴ! — ἀπῆρχεσο διὰ τῆς Ἰταλίας εἰς τὰς θαλαρὰς ὄχθας τῆς λίμνης τοῦ Κόμου, ἐγὼ δὲ ἡ παλαίπωρος ἐπέστρεφον εἰς τὸν κοινορτὸν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦ κοινορτοῦ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, εἶχες τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ μοῦ ζητήσῃς τακτικὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀλληλογραφίαν, καὶ εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ σοῦ τὴν ὑποσχεθῶ. Δὲν σὲ ἤρκει ὅτι ἀπήλαυσε ἐπὶ δύο μῆνας τὰ κάλλη τῆς πρωτεύουσας μας, δὲν σὲ ἤρκει ὅτι ἀνεβρίχθης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐξέδραμες πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ἀρχαιολογικῆς σου συνειδήσεως εἰς Ἐλευσίνα, καὶ ἐπεσεκίθης τὰς Μυκηναίαις ἀρχαιότητας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, καὶ εἶδες τὴν Πεντέλην καὶ τὸν Μαραθῶνα, καὶ ἐμαγεύθης τέλος πάντων ὅσον εἶνε τακτικὸν καὶ προσῆκον νὰ μαγευθῇ μετὰ τὰς Ἀθήνας πᾶς ὁ κατὰ πρῶτον αὐτὰς ἐπισκεπτόμενος· δὲν σὲ ἤρκεσαν αἱ ὠραῖαι ἐντυπώσεις καὶ ὁ πατριωτικὸς ἐθνουσιασμός, ἅτινα παρελάβανες ἐφόδιον τοῦ τριημέρου θαλασσοῦ ταξιδίου σου· ἤθελες καὶ ἐξακολούθησιν τοῦ διμηνοῦ ἀθηναϊκοῦ σου μυθιστορηματος, καὶ τὴν ἐξακολούθησιν αὐτὴν τὴν ἐζήτησες παρ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἡ μωρὰ — διότι τί ἄλλο ἢ μωρία εἶνε νὰ ὑπόσχεταί τις ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ; — ἐγὼ ἡ μωρὰ τόσον ὑπερηφανεύθησα διὰ τὴν προτίμησιν, καὶ τόσον συνεκινήθησα ἀπὸ τὸ διαυγὲς δάκρυ, τὸ ὅποιον ἐρέματο εἰς τὰς τοξοειδεῖς σου βλεφαρίδας, ὥστε ἔσπευσα νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ μετὰ στρογγύλον τὸ στόμα. Ἐκολάκευσε, βλέπεις, ἡ πρότασίς σου καὶ τὸ χρόνιον νόσημα τοῦ φιλαθηναϊσμοῦ μου, καὶ ἔδραξα προθύμην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἑμιλῶ καθ' ἑβδομάδα, — καθ' ἑβδομάδα! τὸρα τὸ συλλογίζομαι, καὶ φρίττω! — περὶ τῶν Ἀθηνῶν μου καὶ τῶν Ἀθηναίων μου, περὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν Σηλῶν (ἢ στύλων; ὡς προσεπάθει, νομίζω, νὰ σὲ διδάξῃ ἀρχαιολόγος τις) τοῦ Ὀλυμπίου Διός, περὶ τοῦ Φαλήρου, καὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Τί τὰ θέλεις ὅμως! Μόλις σ' ἀπεχωρίσθη, κ' ἐνόησα πάραυτα πόσον δίκαιον ἔχει ἡ γαλλικὴ παροιμία: *promettre et tenir sont deux*. Ἐσυλλογίσθη τὶ σοῦ ὑποσχέθη καὶ ἀντρεχίασα — ὄχι, δὲν ἀντρεχίασα — εἶνε ποιητικὴ ὑπερβολὴ — ἐφριξα μόνον, καὶ — τὸ πεζότερον — . . . μετενόησα. Naί, ἀγαπητῆ μου! μετενόησα. Δὲν ἐντρέπομαι, βλέπεις, νὰ τὸ εἶπω, ἀφοῦ δὲν ἐντρέπηται νὰ τὸ κάμω. Καὶ δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς αὐτό· ἤλιπισα συγχρόνως, ὅτι θὰ ἐλησμονέεις καὶ σὺ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν ὑπὸ τὸ κράτος τρυφερᾶς συγκινήσεως εἶ-

γες ζητήσει και λάβει παρ' ἐμοῦ, και ὅτι τοιού-  
τοτρόπως τὸ ἔγκλημα τῆς μετανοίας μου ἤθε-  
λεν ἐξαλείψει ἢ ἐλεημοσύνη τῆς λήθης σου. Τό-  
σον δὲ μεγάλη ἦτο ἡ ἐλπίς μου, ὥστε ἀρῆκα, ὡς  
εἶδες, νὰ παρέλθῃ ὁλόκληρος μὴν ἀπὸ τῆς ἀνα-  
χωρήσεώς σου, χωρὶς νὰ λάβω εἰς χεῖρας τὸν  
κάλαμον, ὡς λέγουν οἱ συγγραφεῖς, χωρὶς οὐδ' ἢ  
ἐλαχίστη τύψις συνειδήσεως νὰ ταραξῆ τὴν ὀ-  
κνηρίαν μου. Ποῦ νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἡ τύψις τῆς  
συνειδήσεώς μου θὰ μ' ἤρχετο ἐν πρώτῃ σφρα-  
γισμένη ἐντὸς ἐπιστολῆς σου! Θεέ μου, τί ἐπι-  
στολὴ εἶνε αὕτη! Σὺ εἶσαι, ἢ δὲν εἶσαι σύ; Ὅχι,  
σύ εἶσαι, σὺ ἡ ἴδια, ἀλλ' ἔχεις βεβαίως τὰ νεῦρά  
σου. Φιλαθηναϊσμοῦ παροξυσμὸς κατέλαβε, βλέ-  
πω, και σέ, και ὁ παροξυσμὸς αὐτὸς ἐξεβόραγε  
κατὰ τῆς κεφαλῆς μου. Ἐνθυμεῖσαι, λέγεις, τὰς  
Ἀθῆνας, και . . . στενάχεις! —Κύριε ἐλέησον!  
—και δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσης τὴν ἀμειλιάν μου,  
και δὲν δύνασαι νὰ συγχωρήσης . . . και . . .  
δὲν σὲ ἀντιγράφω ἀρκεῖ ὅτι σὲ ἀνέγνωσα.

Ἐπιμένεις λοιπὸν και καλὰ; τὸ θέλεις; **Nous  
le voulons!** ὡς ἔλεγεν ὁ χαριέστατος **Frédéric**  
εἰς τὴν *Κόρη* τοῦ *Συντάγματος*. Ἐπιθυμεῖς—  
τί ποιητικαὶ ἐπιθυμίαι σὲ κατέλαβον—νὰ ἀνα-  
πνέης ὀλίγην αὔραν ἀπτικὴν διὰ τῶν ἐπιστολῶν  
μου, και νομίζεις, λέγεις, ὅτι θ' ἀνευρίσκῃς εἰς  
αὐτὰς τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου τῶν πεδιάδων μας.  
Πτωχὴ μου φίλη! και ποῦ νὰ ἤξευρες! Δὲν ἦν-  
θησεν ἀκόμη τὸ θυμὰρι τῶν Ἀθηναίων! τὸ φαντά-  
ζεσαι; Ὁ Μάϊός μας, βαρυνθεῖς, φαίνεται ν' ἀ-  
κούη τὰς ὕβρεις τῶν Ἀθηναίων διὰ τὸν καύσωνά  
του, μὴ θέλων νὰ καλῆται πλέον θέρος, ἀπεπά-  
σισεν ἐφέτος νὰ ὀνομασθῆ χειμῶν, και τὸ κα-  
τώρωσεν. Ἐντράπη μὲν νὰ φέρῃ και εἰς ἡμᾶς  
χιόνας, ὡς ἔφερον εἰς τοὺς Τριπολίτας, ἀλλὰ  
μᾶς ἔφερον ὅμως ψῦχος και βορρᾶν και βορχάς,  
κρυολογήματα και βῆχα και πταρμούς. Ἐννοεῖς  
τί ἤκουσεν ὁ φίλος ὀπὸ τὴν νέαν του αὐτὴν μορ-  
φήν! Οὐδὲ μία κᾶν ἀπδὼν εὐρέθη νὰ χαιρετίσῃ  
τὴν ἀφιξίν του, ἐκ τῶν ἀπειρῶν δὲ συνήθως θια-  
σωτῶν του, οἵτινες ἐξενύκτου εἰς τοὺς κήπους  
πρὸς χάριν του, ὀλίγοιτοι μὲν εἶχον ἐφέτος τὸ  
θάρρος νὰ ξενυκτήσωσιν εἰς τὰ περὶ τὴν πόλιν  
ζυθοπωλεῖα, χάριν τοῦ . . . ζύθου. Ποιητὴς οὐδεὶς  
ἐτόλμησε νὰ τὸν προσφωνήσῃ ἐφέτος—οὐδ' αὐ-  
τὸς ὁ κ. Ματαράγκας—, εἰς δὲ μόνον, σατυρι-  
κὸς και αὐτὸς, τὸν ἔψαλεν ὅπως τοῦ ἤξιζε.

Ἡ Μάϊ,

τοῦ εἶπε,

Ἐς τὸ θεῖόν σου, ἄφησε,  
νεροποντιαῖς και κλάψα'  
πᾶψε κ' ἔθαρεθήκαμε,  
κάμε και λίγη κίψα!  
Τὴν ὥρα δὲν ἐβλέπαμε  
νάρθῃς, γὰ νὰ μπορέσωμε  
τοῦλάχιστον τὰ βοῦχά μας  
τὰ ἄλλα νὰ φορέσωμε.  
Ἀλλὰ και σὺ κλαψόμηνας  
ἀπ' ὅ,τι βλέπω γένεσαι.

Μὰ τὰς μοσχὰς και τάνθη σου  
γὰ Μάϊς δὲν μοῦ φαίνεσαι!

Ἄγνοῶ ἀν οἱ ἐξορκισμοὶ τοῦ κ. Ἀβλίχου ἐ-  
πτόησαν τὸν χειμερινὸν μας Μάϊον, ἢ ἀν συνεκί-  
νησεν αὐτὸν ἢ περιφρῶν σιγὴ τῶν λοιπῶν βάρ-  
δων τοῦ ἑλληνικοῦ Πιρανασοῦ. Τὸ βέβαιον εἶνε  
ὅτι πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἠλλαξε πάλιν γνώμην, και  
ἔγεινεν ὅ,τι ἦτο πάντοτε, τουτέστι θέρους και  
καύσωνος μὴν. Ἐννοεῖς, ὅτι ἡμεῖς και πάλιν πα-  
ραπονούμεθα διὰ τὸν καύσωνα, ὅπως παραπονού-  
μεθα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος διὰ τὸ ψῦχος. Ἀλλ'  
ὁ Μάϊος δὲν ἔχει βεβαίως σκοπὸν νὰ μεταβληθῆ  
εἰς φούρνον τοῦ *Νασρεδιν-Χοτζά*, διὰ νὰ εὐχα-  
ριστήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας μας, και θὰ ψηθῶμεν  
ἐπομένως τακτικά, ὡς πάντοτε, ἀκούοντες τὴν  
ἡμέραν τοὺς τέττιγας και τὴν ἐσπέραν τὰς γαλ-  
λίδας τραγωδιστριάς τοῦ *Φαλήρου* ἢ τὸν *Νικη-  
φόρον* και Ἀλεξιάδην τῶν ἰλιστῶν θεάτρων. Αὐτὰ  
ὅλα τὰ ζηλεύεις σὺ, και θὰ τὰ ποθῆς βεβαίως  
ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τῆς Ὁραίας Νήσου τῆς λί-  
μνης σου. Μὴ ἀπέλπίζεσαι ὅμως, κ' ἐγὼ σὲ στέλλω  
προσεχῶς ἕνα ἀθηναῖον τέττιγα, ἵνα παρηγορῆ,  
διὰ τῆς θεᾶς του κᾶν, τὰς ὥρας τῆς ἀνίας σου.

Τί ἄλλο νὰ σοῦ γράψω; Ἄ! ἔχω ἐν νέον,  
πένθιμον ὅμως και βαρὺ, τὸ ὅποιον θὰ θολώσῃ  
βεβαίως τοὺς ὀφθαλμούς σου, και θὰ συστειλῆ  
τὴν καρδίαν σου. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης  
ἀπέθανεν! Ὁ νέος ἔτι και ἀκμαῖος πολιτικὸς ἀ-  
νὴρ, ὁ γλυκὺς και ἀπτόητος ῥήτωρ, ὁ ἀκαμπτος  
και χρῆστος κυβερνήτης, ἀνηράγη ἐντὸς τεσσαρῶν  
ἡμερῶν ὑπὸ νόσου ὀξείας, ἥτις και ἄλλοτε, πρὸ  
δώδεκα ἐτῶν, τὸν εἶχεν ἐπιβουλευθῆ, καθ' ἧς  
ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ παλαίσῃ ἐκ δευτέρου τὸ  
ἐξηντλημένον σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς τέκνου τοῦ Με-  
σολογγίου. Τέσσαρες ἡμέραι ἀγωνίας, καθ' ἃς  
συνηγωνία μετ' αὐτοῦ ὁλόκληρος ἡ πόλις τῶν  
Ἀθηναίων, ἤρκεσαν νὰ νεκρώσωσι τὴν μελιόρρον  
ἐκείνην γλῶσσαν, ἥτις τοσάκις εἶχε γοητεύσει  
τὰ ἀκροατήρια τῆς Βουλῆς. Ἐνθυμεῖσαι ὅτε πρὸ  
τεσσαρῶν ἐτῶν συνωθούμεναι και αἱ δύο διὰ τῆς  
στενῆς κλίμακος, κατωρθώσαμεν μετὰ κόπον πο-  
λὺν νὰ εὐρωμεν θέσιν ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἀκροα-  
τηρίου τῶν κυριῶν, και προσμένουσαι ἀνυπομό-  
ως νὰ τὸν ἀκούσωμεν, ἐκινουμέναι τὰ ῥιπίδιά μας  
ὡς ἀνεμιστικαὶ μηχαναί, ἵνα μὴ λιθοθυμήσωμεν  
ἐκ τοῦ καύσωνος και τῆς στενοχωρίας; «Ὁ Δε-  
ληγεώργης θὰ ὀμιλήσῃ! θὰ ὀμιλήσῃ ὁ Δεληγεώρ-  
γης» ἐψιθύριζον περὶξ ἡμῶν τὰ πυκνὰ ἀκροατή-  
ρια, και μετ' ὀλίγον ἀληθῶς τὸν εἶδομεν ἐγκα-  
ταλείποντα τὴν θέσιν αὐτοῦ και ἀναβαίνοντα εἰς  
τὸ βῆμα. Ἐνθυμεῖσαι, ποῖα βαθεῖα σιωπὴ ἔκλει-  
σεν εὐθὺς τὰ οὐχὶ συνήθως σιωπηλὰ στόματα  
τῶν βουλευτῶν και ἀκροατῶν. Ἐνθυμεῖσαι, πῶς  
εἰσώρμησαν αἴφνης διὰ μιᾶς εἰς τὰς κενὰς τῶν  
ἔδρας οἱ ἀπόντες, ἐχθροὶ του και φίλοι του, και  
κατέλαβον ἐν ἡσυχίᾳ τὰς θέσεις των, και ὥπλι-  
σαν τὰ ὠτά των διὰ τῶν χειρῶν των, ἵνα μὴ

γάσσει μίαν του συλλαβήν. Δὲν εἶχον δικάϊον ; Τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε θά λησμονήσω τὴν ἐτιγμὴν ἐκείνην, τὴν ὅποίαν οὐδὲ σύ, εἶμαι βεβαία, ἐλυσμόνησες. Τὸ ὑπερῆφανον ἐκεῖνο παράστημα, ἡ εὐγενὴς μορφή, ἡ σεμνὴ ἀναβολή, τὸ ἐγκρατές καὶ μεμετρημένον τῶν κινήσεων, τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀτάραχον βλέμμα τοῦ ῥήτορος μὲ ἐγοήτευσαν ἀληθῶς, πρὶν ἢ ἔτι οὗτος ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του. Καὶ ὅμως, ποία ἔτι μὲ ἀνέμενε γοητεία, ὅταν ἤνοιξεν ἐκεῖνος τὸ στόμα ! Δὲν ἦτο, ἔλεγες, φωνὴ ἐκείνη, ἀλλὰ γλυκεῖά τις καὶ μυστηριώδης ἀπήχησις κώδωνος κρυσταλλίνου, μαγεύουσα τὴν ἀκοήν, καὶ κρατοῦσα ὑπὸ διαρκές τι καὶ ἀκαταμάχητον θέληγητρον τὸν ἀκροατήν. Οὐδέποτε ἤκουσα γλυκυτέραν ἀνθρώπου φωνήν, σπανίως δὲ καὶ ἤχου οἰουδῆποτε κλαγγήν, ἥτις νὰ ἔχη τοσαύτην τὴν μυστηριώδη τῆς γοητείας. Μετὰ τὰς πρώτας του λέξεις δὲν ἐννόουν πλέον τί ἔλεγε, διότι—σοῦ ἐξωμολογήθην τὸ πάθημά μου ;—δὲν ἐπρόσεχον πλέον εἰς τὴν ἔνοιαν τῶν λεγομένων· μὲ ἤρκει ἡ διαρκὴς ἐκείνη μουσικὴ, ἣν ἀπλήστως κατέπινον οὕτως εἰπεῖν τὰ ὄσα μου, μὲ ἤρκει ἡ μελωδία ἐκείνη τοῦ λόγου, ἡ ἄρμονία τῆς φράσεως, ἡ οὐδέποτε προσκόπτουσα, ὁ ῥυθμὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐνετεινέτο καὶ ἐχαλαροῦτο, παλλόμενος ὡς βαρβίτου χορδὴ ὑπὸ τόξον ἀριστοτέχνου, τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο μέλος, ὅπερ ἐξέπνεεν ἡρέμα εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὡς ὁ ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου ἐκπνέων φλοίσθος τοῦ κύματος. Ἐκλεισα, ἐνθυμοῦμαι, τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἤκουον, καὶ ἤκουον, καὶ μ' ἐφάνη ὅτι ἀπὸ γλυκῆ ἐξύπνησα ὄνειρον, ὅτε μ' ἐπρότεινες ν' ἀναχωρήσωμεν, διότι ὁ Δεληγεώργης εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὸ βῆμα. Τὰ ἐνθυμῆσαι ὄλ' αὐτά ; Τὰ ἐνθυμῆσαι βεβαίως, διότι πολλάκις κατόπιν μ' ἐπερίπαιξες διὰ τὸ πάθημά μου ἐκεῖνο, τὸ λίαν ποιητικόν, ὡς τὸ ἀπεκάλεσες. Ἄλλοιόμονον ! δὲν θά τὸ πάθω πλέον αὐτὸ τὸ πάθημα, διότι θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλον Δεληγεώργην τὸ βῆμα τῆς βουλῆς ! Πόσον βαθέως συνησθάνθη τὴν ἀπώλειάν του ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ! Εἶδα, φίλη μου, πένθος ἀληθινὸν καὶ ἐγκάρδιον εἰκονισμένον εἰς ὄλων τὰς μορφάς· εἶδον τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιβεβλημένας μελανὰ παραπετάσματα· εἶδον τριάκοντα στεφάνους ἀποτιθεμένους ἐπὶ τοῦ φερέτρου του· εἶδον δάκρυα ἀνεπίπλαστα σταλαζζόντα ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ του μετώπου !

Κλειῶ βραθύμους τὴν ἐπιστολήν μου, ἥτις καὶ εἰς σὲ βεβαίως βαρυθυμίαν θέλει προξενήσει. Ἄλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ σοῦ γράψω, καὶ ν' ἀποσιωπήσω τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον ἀπωρφάνισεν ὄχι μόνον μίαν οἰκογένειαν, ἀλλ' ἔθνος ὀλόκληρον ;

Εὐχίσου νὰ ἦμαι φαιδροτέρα τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, καὶ μὴ μὲ μαλώσῃς πλέον, διότι βλέ-

πεις πῶς σὲ τιμωρῶ : ἀντὶ ἐπιστολῆς σοῦ γράφω. . . σωστὸν σύγγραμμα. ΣΟΦΙΑ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

## ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγίου.]

174.

Μᾶλλον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παρόντων δεινῶν συμφέρει νὰ προσηλώσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἢ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδεχομένων.

175.

Ἡ εὐστάθεια ἐν τῷ ἔρωτι, διήνεκὴς εἶναι ἀστασία· διότι τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδία σήμερον μὲν προσκολλᾶται εἰς τοῦτο τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου τὸ προτέρημα, αὐριον δὲ εἰς ἐκεῖνο. Ἄλλοτε δὲ ἄλλο προτιμᾷ· καὶ διὰ τοῦτο ἡ λεγομένη εὐστάθεια ἀστασία τις εἶναι, ἀναφερομένη ὅμως καὶ περιοριζομένη εἰς ἓν μόνον καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

176.

Δύο ὑπάρχουσιν εἶδη εὐσταθείας ἐρωτικῆς. Καὶ τὸ μὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀκαταπαύστου ἀνευρέσεως ἐν τῷ ἀγαπωμένῳ προσώπῳ νέων ἀφορμῶν ἀγάπης, τὸ δὲ εἶναι τέκνον τῆς ἡμετέρας φιλοτιμίας, ἥτις ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα εὐσταθεῖς.

## ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δικηγόρος δυσειδέστατος ὑπερήσπιζεν ὑπόθεσιν τινα περὶ διαζυγίου. Παραφερόμενος δὲ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἀγορεύσεώς του, ἐακολόγει δεινῶς τὸν ἄνδρα τῆς πελάτιδος του, λησμονῶν καὶ τοὺς κοινοτάτους κανόνας τῆς εὐπρεπείας, ὥστε ὁ πρόεδρος πολλάκις ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τάξιν. Τέλος δὲ ὁ δικηγόρος ἐξετόξευσε τὴν σκληρὰν πῶς ταύτην φράσιν· « Ἡ εὐμορφία, τὸ εἰξεύρω, κύριοι, δὲν εἶνε τὸ μόνον συστατικὸν τῆς εὐτυχίας· πᾶς ἄνθρωπος εἶν' ἐλεύθερος νὰ εἶνε ἄσχημος, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ὅρια τὰ ὅποια πρέπει νὰ σέβεται τις. Λοιπὸν, κύριοι, τὰ ὅρια ταῦτα ὁ κ. Κ\*\* τὰ ὑπερέβη κατὰ φοβερὸν τρόπον. . . Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ἄσχημότερος τοῦ κ. Κ\*\* . . .

— Δικηγόρε, ὑπέλαβεν ὁ πρόεδρος, λησμονεῖτε ! . . . »

Πάντες ἀνεκάγχασαν καὶ πρώτος πάντων ὁ δικηγόρος αὐτός.

Ἐπερπαίνων τις νέον εὐθήη ἐπανελάμβανε συνεχῶς :

— Μὰ σοῦ ἔχει ἓνα πνεῦμα ὁ πειρασμός, μὰ τί πνεῦμα, πολὺ πνεῦμα.

— Τὸ πιστεύω, ὑπέλαβε κυρία τις, πρέπει μάλιστα νὰ ἔχη πολὺ καὶ πολὺ, διότι ποτὲ δὲν κἄννει χρῆσιν αὐτοῦ, ὥστε νὰ το δαπανᾷ.